

РЕШЕНИЕ

№ 58

гр. Варна, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на първи април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Румяна Панталеева

Членове: Росица Ант. Тончева
Десислава Ст. Сапунджиева

при участието на секретаря Соня Н. Дичева
в присъствието на прокурора М. Н. Г.
като разгледа докладваното от Десислава Ст. Сапунджиева Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20223000600010 по описа за 2022
година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Въззивното производство е по реда на чл.313 и сл. от НПК.

Образувано е по жалба на подс.Ю.К., чрез неговия процесуален
представител-адв.С.С.-ШАК против присъда №10 от 18.11.2021г. по НОХД
№258/2021г. по описа на Окръжен съд – Шумен.

С атакувания съдебен акт въззивникът е бил признат за виновен в
извършване на престъпление по чл.116,ал.1,т.6,пр.2 и 3 и т.6а от НК във вр. с
чл.115 от НК, за което му е било наложено наказание деветнадесет години
"лишаване от свобода", при първоначален „строг“ режим на изтърпяване на
наказанието. С присъдата подс.К. е бил осъден за заплати на пострадалите
И.И. и Е.И. обезщетение за причинените им неимуществени вреди от
престъплението, в размер на по 25000лв., а на И.Г.- 75000лв., като в
останалата им част и до пълният им размер са били отхвърлени. С присъдата
съда се е произнесъл по разностите и веществените доказателства.

В жалбата се навеждат доводи за необоснованост, незаконосъобразност
и алтернативно- явна несправедливост на наложеното наказание. Твърди се,
че съдебният акт е постановен в нарушение на материално правни и
процесуално правни правила. Според жалбоподателя, съдът не е обсъдил
доказателствения материал в неговата съвкупност, както и установеното в
хода на съдебното следствие противоречие в доказателствените източници,

като по този начин е допуснал нарушение при оценка на доказателствата, довели до ограничаване правата на осъдения. В постъпило допълнително изложение се излагат съображения за несъответствие на обвинителния акт с изискванията на чл.246 от НПК. Според защитата същия е лишен от конкретика и е вътрешно противоречив. Твърди се за допуснати в хода на първоинстанционното производство съществени процесуални нарушения, ограничаващи правата на подсъдимия. Като такива се сочат приобщаване показанията на свидетелите по реда на чл.281,ал.4 вр. ал.1,т.1 и 2 от НПК, без да са налице законовите предпоставки, като в мотивите не е конкретизирано кои показания се кредитират и по какви причини. Като процесуално нарушение се визира и неуважено доказателствено искане на подсъдимия за назначаване на експертиза по отношение травматичните увреждания на пострадалата и кредитиране показанията на полицейските служители, досежно възприетото от тях при осъществяване на „оперативни беседи“. Оспорва се наличието на трите квалифициращи признака на деянието, като се излагат подробни съображения. Твърди се за нарушение на материалния закон при определяне размера на наложеното наказание, поради даване приоритет на генералната превенция, при явно ниска обществена опасност на дееца. Искане се отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която подсъдимия бъде признат за невинен и оправдан по повдигнатото обвинение, като се приложи закон за по-леко наказуемо престъпление. Алтернативно се иска намаляване размера на наложеното наказание под най-ниския предел, с приложението на чл.55,ал.1,т.1 от НК, или намаляване на определения размер на наказанието от 19г. на 15год. „лишаване от свобода“.

В съдебно заседание въззивникът лично и чрез защитника си–адв.С., поддържа жалбата изцяло на посочените основания.

Въззивният прокурор изразява становище за неоснователност на жалбата и предлага обжалваната присъда да бъде потвърдена изцяло.

В личната си защита и последна дума подсъдимият К. заявява, че съжалява за извършеното, за което не е влагал умисъл. Моли за справедливост.

Съдът след преценка на събраните по делото доказателства и въз основа на цялостна проверка на постановения акт, съобразно изискванията на чл.314 от НПК, намира за установено следното от фактическа страна:

През есента на 2019г. пострадалата С.И.Д. от гр. Шумен заживяла на съпругески начала с подсъдимия ЮСМ. Р. К. в жилище, собственост на негови близки, находящо се в гр.Шумен, кв.“Дивдядово“, ул.,„Люлин“№9. Последният бил познат сред своите приятели с имената Ю. или „Юки“.

Пострадалата Д. била лекувана еднократно в ДПБ- Царев брод от 19.06.2019г. до 02.08.2019г. с диагноза: психични и поведенчески разстройства вследствие употреба на алкохол; синдром на зависимост.

Производството за настаняване на задължително лечение на Д. по Закона за здравето било иницирано от нейния баща-св.И.И., но впоследствие пострадалата дала съгласие за доброволно лечение. След употреба на алкохол, пострадалата Д. имала девиантно поведение /отклонение от социалните норми/.

Подсъдимият и пострадалата често употребявали алкохол. Тяхното съжителството е било съпроводено от ревност, скандали, вербално и физическо насилие, упражнявано от К. над Д.. Последната често била със синини и отоци по лицето, тялото и крайниците. Пострадалата се оплаквала от поведението на подсъдимия единствено на своите родители и дъщеря, но следи от насилие са били забелязвани и от хора, с които се срещала и общувала. Същата споделяла с баща си, че К. многократно е отправял спрямо нея заплахи че ще я заколи, ще я удари с тухла по главата и ще я зарови. След всеки скандал с подсъдимия, пострадалата Д. се прибирала при своите родители и дъщеря си. Последните са я молили да прекрати връзката си с подсъдимия и да се прибере в техния дом, но пострадалата отказвала и след няколко дни отново се връщала при К.. Това поведение на пострадалата е определено от вещите лица по КСППЕ като типично при конфигурация „насилник- малтретирана жена“, при което между жертвата и насилника се поражда травматична връзка, в която за да спаси себе си, жертвата приема насилника, не се съпротивлява, обича го и се връща при него, независимо от опитите на околните да я отделят и да ѝ помогнат.

На 30.12.2019г. подсъдимият нанесъл побой над Д. в дома им в кв. „Дивдядово“ в присъствието на негов роднина– св.И.Б.. По този повод е било образувано досъдебно производство №1487/2019г. по описа на РУ гр.Шумен, преписка №3143/2019г. по описа на Районна прокуратура гр.Шумен за престъпление по чл. 129, ал.2 във вр. с ал.1 от НК. В хода на разследването било установено, че на Д. са причинени следните травматични увреждания: контузия на носа, счупване на носните кости, състояние след кръвотечение от носа, довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота. С оглед причиненото телесно увреждане е прието, че се касае за лека телесна повреда по смисъла на чл.130, ал.1 от НК, като е изключено престъпление по чл.129 и чл.131 от НК. С постановление от 12.05.2020г. воденото наказателно производство е било спряно на основание чл.244, ал.1, т.1 от НПК във вр. с чл.25, ал. 1, т.6 от НПК. На 12.05.2020г. на Д. е било изпратено съобщение по

чл.50 от НПК и чл. 81 от НПК, като ѝ е указано, че в 6-месечен срок от уведомяването ѝ може да подаде жалба пред Районен съд– Шумен за завеждане на НЧХД. Пострадалата не се е възползвала от това си право.

На 24.07.2020г. подс.К. работил извън гр.Шумен, където ремонтирал заедно с други работници покрив на къща,собственост на св.Д.Д.. Около 17:00ч. подсъдимия заедно с пострадалата отишли да пазаруват в магазина на св. П. Г., откъдето купили една литър бутилка водка „Savoу“, три литра бутилка „Тоник“, домати и лук, като след това се прибрали в домаът, в който живеели. Тъй като къщата, в която живеели в кв.Дивдядово била с ламаринен покрив, вътре било много задушно и горещо. По тази причина, двамата решили да се почерпят със закупената водка навън, като тръгнали към гората в посока комплекс „Бохеми“, движейки се по улица „Изворна“. Към 17:35ч. двамата пристигнали до комплекса и седнали на бордюра под дърво срещу входа на комплекс „Бохеми“, като започнали за употребяват водка. На това място при тях спрял с мотора си св.С.М., който разговарял за кратко с К.. По-късно Д. разговаряла по телефона с майка си, която я попитала дали ще се прибира. Пострадалата ѝ отговорила положително, но подсъдимия накарал Д. да ѝ каже, че ще остане с него. Двамата продължили да пият алкохол. Впоследствие между подсъдимия и пострадалата възникнал конфликт, причината за който остава неизяснена. Двамата били в явно нетрезво състояние, говорили на висок глас и се карали. Последното, съпроводено с думите на подсъдимия: *“Ставай вече, че много ме дразниш“* били възприети непосредствено от св.М.А., която преминала през това време покрай тях. Малко по-късно в близост до дървото, под което се намирали двамата, преминал в посока кв.„Дивдядово“ и св.С.П. който бутал количка. Подсъдимият му отправил реплика: „Канабис има ли?“ на което свидетелят отговорил, че не знае какво е това и продължил пътя си. След отминаването на П., К. и Д. продължили да пият алкохол. Под въздействие на алкохола и явно ядосан от отказа на Д. да си тръгват, подс.К. започнал да я удря силно в областта на гръдния кош, корема, гърба и главата, с шамари и ритници, нанасяйки ѝ десетки удари с голяма сила. Подсъдимият нанасял ударите в посока отпред-назад, отляво-надясно, отдясно-наляво и странично. Въпреки че Д. не оказала съпротива, подсъдимият не спрял побоя. Същият отчупил клони от дървото, под което били седнали и продължил да ѝ нанася удари с отчупените пръчки. След това нанесъл порезни рани на Д. в областта на

главата с предмет, с режещ ръб. Докато подсъдимия биел Д., тя се свлякла на земята и останала в това положение. Подс.К. използвал светлината от телефона, за да установи защо Д. не реагира, като я оставил легнала на земята. Първоначално подсъдимия се опитал да скрие тялото на Д. в ниската част под трафопоста, където било силно затревено и имало чешма. За целта покрил тялото ѝ с листа и клони от дървото, като тези действия били възприети от група младежи, които минали по пътя с лек автомобил в посока от кв. „Дивдядово“ към гората и обратно.

Около 23:00ч., подсъдимия К. извлякъл тялото на Д. на асфалта, като същата не реагирала и тялото ѝ било отпуснато. Същият се опитал на няколко пъти да вдигне и изправи тялото на пострадалата, но не успял, като започнал да влачи тялото ѝ, дърпайки я за ръцете. Тъй като пътят бил неравен, късите панталонки и бикините, с които Д. била облечена се изхлузили от тялото ѝ. Когато пристигнал в дома си, подсъдимия оставил тялото на Д. на пода в стаята и заспал. На 25.07.2020г. в 11:47ч. подс. К. сигнализирал на телефон 112 и съобщил, че двамата с приятелката си са пили алкохол вечерта и на сутринта не могъл да я събуди. Получил указания от диспечера да я напръска с вода. Подсъдимият я залял с вода и след като не успял да я събуди, в 11:55ч. отново се обадил на телефон 112. Пристигнал екип с медицински фелдшер св.В.Й. от ЦСМП. Последната констатирала, че пострадалата има множество кръвонасядания по главата, тялото и крайниците, няма пулс и повикала втори екип с лекар-реаниматор. Същата преценила, че следва да се уведоми и полицията, като съобщила това на дежурния диспечер в Бърза помощ. Лекарят, който пристигнал като втори медицински екип – св.д-р В.Г. констатирал смъртта на Д. и повикал полиция. Пред медиците и полицаите подс.К. съобщил, че Д. се е самонаранила, падайки при слизване от стръмен склон в гората в местността „Зандана“, където отишли да се разхладят.

Досъдебното производство е било образувано на 25.07.2020г. в 15,50ч. по реда на чл.212,ал.2 от НПК със съставяне на протокол за оглед на домът на подсъдимия от ст.разследващ полицай К., за което същия уведомил Окръжна прокуратура Шумен. Протоколът бил одобрен от ШОС в частта, досежно иззетите вещи с определение от 27.07.2020г./л.47,т.1 от ДП/.

На 25.07.2020г. в 16,50ч. бил извършен оглед на местопроизшествието /от домът на подсъдимия до комплект “Бохеми”/ от Ю.Х., разследващ полицай

при РУ Шумен, при който са иззети следи и веществени доказателства /л.50, том1 от ДП/.

На следващия ден-26.07.2020г. ст.разсл.полицай К. извършил допълнителен оглед на домът на подсъдимия в 16,40ч., при който са иззети веществени доказателства.

В хода на ДП са назначени и изготвени следните експертизи:

I. Съдебно-медицинска експертиза за оглед и аутопсия на труп №50/2020г./л.3-11, том3 от ДП/.Видно от същата, при огледа и аутопсията на трупа на С. Д. е установено следното:

1.Глава: Множество контузно-разкъсни и порезни рани, ожулвания и кръвонасядания в областта на главата и лицето;

2.Гръден кош: Изразен подкожен емфизем /въздух/ в областта на шия и гръден кош. Множество ожулвания и кръвонасядания вкл. Ивицести кръвонасядания по гръдния кош включително и откъм гърба. Множествени счупвания на ребра двустранно по различни линии на счупване с разкъсване на плеврата, наличие на въздух /левоостранен пневмоторакс/ и колапс /свиване/ на левият бял дроб, контузии по ляв бял дроб;

3.Корем и таз: Множество ожулвания и кръвонасядания включително ивицести кръвонасядания в областта на корема и таза, травматично разкъсване на левия купол на диафрагмата и травматично разкъсване на капсулата на слезката с ограничен кръвоизлив около нея;

4.Крайници: Множество контузно-разкъсни рани, ожулвания и кръвонасядания в областта на горни и долни крайници.

Според вещите лица непосредствената причина за смъртта на С.И.Д. е тежка прогресираща дихателна недостатъчност, обусловена от причинената гръдна травма. Между установените травматични увреждания и настъпилата смърт е налице пряка причинна връзка.

Характерът на получените травми и развитието на подкожен емфизем в областта на гръдния кош и шията дават основание да се приеме, че между получаването на травмите и смъртта е минал значителен период от време в рамките на часове. Травмите в областта на главата не са от естество да причинят загуба на съзнание при Д.. Това обуславя възможността за продължителен интервал от време тя да изпитва силни и мъчителни болки,

както от счупените ребра, така и от невъзможността за извършване на пълноценни дихателни движения, поради постепенното изпълване на лява гръдна половина с въздух. Това води и до мъчително задущаване и осъзнаване на постепенно настъпване на смъртта. Експертите с категоричност не могат да отговорят на въпроса кога е настъпила смъртта. Състоянието на трупа съответства на смърт от първо-второ денонощие.

Порезните наранявания, установени при аутопсията, са резултат на действието на предмет с режещ ръб. Ожулванията са получени от тангенциално действие на твърди тъпи предмети. Кръвонасяданията са причинени от действието на твърди тъпи предмети. Тежката гръдна травма е причинена от множество силни удари с или върху твърди тъпи предмети, някои от които с издължена удряща повърхност. Счупването на осемте леви ребра по три анатомични линии с разместване на ребрените фрагменти е причинило разкъсване на плеврите и оформяне на контузионни огнища в долния лоб на левия бял дроб, постепенно изпълване на лявата плеврална кухина с въздух /левостранен пневмоторакс/ и колапс на левия бял дроб. Счупването на долните леви ребра е довело също до травматично разкъсване на левия купол на диафрагмата и травматично разкъсване на капсулата на далака и е причинил малък кръвоизлив в левия епигастриум. Локализацията на травмите предполага разнообразно положение между нападател и пострадала - лице в лице, странично и откъм гърба на пострадалата. Травмите, причинени в областта на гръдния кош, са нанесени със значителна сила. Посоката на ударите също е разнообразна отпред-назад, отляво-надясно, отдясно-наляво и странично. Всички удари са нанесени в сравнително кратък интервал, но от медицинска гледна точка не може да се посочи реда на нанасяните удари. Между установените травматични увреждания и настъпилата смърт е налице пряка причинна връзка.

При извършеното имунохематологично изследване на кръв е установено, че кръвната група на трупа на С.И.Д. е определена като 0($\alpha\beta$), Rh(-) отрицателен. При извършената аутопсия не са установени травми, нанесени послесмъртно.

II. Съдебномедицинска експертиза по писмени данни № 217/2020г./л.23-36, том 3 от ДП/.

При извършената аутопсия, върху трупа на С. Д. е установено и

наличие на изразен подкожен емфизем /въздух/ в областта на шия и гръден кош, множествени счупвания на ребра двустранно по различни линии на счупване с разкъсване на плеврата, наличие на въздух /левоостранен пневмоторакс/, колапс /свиване/ на левия бял дроб, контузии по ляв бял дроб. Това дава основание да се приеме, че между получаването на травмите и смъртта е минал значителен период от време в рамките на часове, възможно 2-4 часа или повече. Ако травмите, причинили счупването на ребрата, са нанесени на мястото, където са употребявали алкохол, то всяко пренасяне на тялото- било на рамото на носещия или влачене, значително е задълбочило клиничната изява на травмата и е намалило шансовете ѝ за преживяване.

За определяне на количеството употребен алкохол, ориентировъчно към времето на смъртта експертите изхождат от следните факти: Установената концентрация на алкохол към времето на смъртта -2.85 ‰; измерения ръст на С. Д., отразен в протокола за аутопсия- 163 см и описаната „умерена обща охраненост", от която приемат, че теглото ѝ е било около 60 кг; вида на употребената напитка /показанията на свидетелите сочат, че са пили водка „Савой"/. При тези данни експертите дават заключение, че такова количество алкохол се съдържа в около 300— 350 мл. водка. Имайки предвид, че между употребата на алкохол и смъртта са изминали няколко часа /около 2-4 часа, възможно и повече/, то употребеното количество алкохол е било по-голямо, възможно и около 500 мл. Установената концентрация на алкохол в кръвта на Д. към времето на смъртта- 2,85‰ отговаря на тежка степен на алкохолно опиване. Тази концентрация на алкохол в предходните часове е била по-висока - вероятно над 3‰. Обичайно при такава концентрация на алкохол в кръвта лицата се намират в прекоматозно или коматозно състояние. Този факт, съчетан с установените тежки травми, изключват възможността С. Д. самостоятелно да се е придвижила от мястото, където е употребила алкохол и получила травмите до дома, където е намерена.

III. Съдебно химическа експертиза №Е-081/15.10.2020 год. Изготвена от маг. хим. Г.Д.Б., началник на специализираната Лаборатория по химико-токсикологични изследвания /ХТИ/ към ВМА-МБАЛ-Варна на биологични проби от ЮСМ. Р. К., ЕГН *****, /л.70, том3 от ДП/, от която е установено, че в предоставените за изследване обекти - биологична проба /кръв/, взета на 31.07.2020г. в 12:40 часа от лицето ЮСМ. Р. К., ЕГН *****, не е открито наличие на наркотични вещества, техни метаболити

или аналози, което се доказва посредством имунохимичен тест и газ-хроматографски анализ.

IV. Съдебно химическа експертиза № Е-066/20.08.2020 год., изготвена от маг. хим. Г.Д.Б., началник на специализираната Лаборатория по химико-токсикологични изследвания /ЛХТИ/ към ВМА-МБАЛ-Варна на биологични проби от С.И.Д., ЕГН 7501043777/л.53,т.3 от ДП/ е установено следното: В биологична проба /кръв/, взета на 26.07.2020г. от трупа на лицето С.И.Д., ЕГН *****, не се открива наличие на наркотични вещества, техни метаболити или аналози, което се доказва посредством газ-хроматографски анализ с мас-спектрална детекция. В същата биологична проба, посредством газ-хроматографски анализ с пламъчно-йонизационна детекция се установява наличие на етилов алкохол с концентрация 2,85 ‰ (г/л) . Поради влошеното състояние на кръвната проба /напреднал стадий на разложение/, посочената стойност има формален характер и следва да се допуснат широки граници на неопределеност. С голяма вероятност може да се твърди, че е налице действителна консумация на алкохол преди настъпването на инцидента, но оценка на реалното алкохолно съдържание в кръвната проба и степента на повлияване на лицето към момента на настъпване на смъртта не може да бъде извършена със задоволителна точност по обективни причини.

V. Съдебно медицинска експертиза на вещественни доказателства № 51/07.08.2020 год./л.92, т.3 от ДП/. констатира следното:

1/ Иззети с протокол за оглед на местопроизшествие от 25.07.2020г. в гр.Шумен. Обект № 2.2. Чифт чехли - червено-кафяво петно по ходилото на десния чехъл от долната страна до №38; Обект № 14. Пластмасова бутилка с надпис „ВВВ Мохито" - слабо изразени кафеникави петна по горната част над етикета.

2/ Иззети с протокол за оглед на местопроизшествие от 25.07.2020г. в гр.Шумен.

Обект № 1. Обтривка на марлен тампон -минимално количество за изследване се наблюдава синьо оцветяване, характерно за положителна реакция за кръв.

По представените за изследване обекти:

I. Иззети с протокол за оглед на местопроизшествие от 25.07.2020г. в

гр.Шумен. Обект № 7. Зелена найлонова торба съдържаща: Обект № 7.1. Сив суичър без ръкави - целият зацапан с червено-кафяви петна, силно замърсен и разкъсан. Обект № 7.2. Черни дънки - силно замърсени и зацапани с червено-кафяви петна. Обект № 10. Червена хавлия - зацапана в средната част. Обект № 12. Чифт маратонки сини на цвят „ Adidas". Обект № 13. Чифт чорапи светло бежови на цвят — замърсени и зацапани с червеникави петна в областта на езика.

II. Иззети с протокол за оглед на местопроизшествие от 25.07.2020г. в гр.Шумен. Обект № 2. Обтривка на марлен тампон -минимално количество за изследване се Обект № 4. Част от строителна плоскост със зацапване в кафеникав цвят. Обект № 6. Обтривка на марлен тампон. Обект № 8. Парче дърво. Обект № 9. Част от парче дърво - наблюдават се червено-кафяви петна по различни части от дървото и Обект № 14. Обтривка на марлен тампон: доказва се наличие на кръв;

Кръвта по обекти №№:

I. Иззети с протокол за оглед на местопроизшествие от 25.07.2020г. в гр.Шумен. Обект № 7. Зелена найлонова торба съдържаща: Обект № 7.1. Сив суичър без ръкави - целият зацапан с червено-кафяви петна, силно замърсен и разкъсан. Обект № 7.2. Черни дънки - силно замърсени и зацапани с червено-кафяви петна. Обект № 12. Чифт маратонки сини на цвят „Adidas". Обект № 13. Чифт чорапи светло бежови на цвят - замърсени и зацапани с червеникави петна в областта на езика.

II.Иззети с протокол за оглед на местопроизшествие от 25.07.2020г. в гр.Шумен. Обект № 2. Обтривка на марлен тампон- минимално количество за изследване. Обект № 4. Част от строителна плоскост със зацапване в кафеникав цвят. Обект № 6. Обтривка на марлен тампон. Обект № 8. Парче дърво. Обект № 9. Част от парче дърво - наблюдават се червено-кафяви петна по различни части от дървото и Обект № 14. Обтривка на марлен тампон,

Има човешки произход;

Не се установява произхода на кръвта по Обект № I. 10. Червена хавлия - зацапана в средната част.

Кръвно-груповата принадлежност на човешката кръв по:

I. Иззети с протокол за оглед на местопроизшествие от 25.07.2020г. в

гр.Шумен. 7 Обект № 7. Зелена найлонова торба съдържаща: Обект № 7.1. Сив суичър без ръкави - целият зацапан с червено-кафяви петна, силно замърсен и разкъсан и

II. Иззети с протокол за оглед на местопроизшествие от 25.07.2020г. в гр.Шумен. Обект № 4. Част от строителна плоскост със зацапване в кафеникав цвят. е 0 /алфа, бета/.

Не се установява кръвната група на човешката кръв по:

I. Иззети с протокол за оглед на местопроизшествие от 25.07.2020г. в гр.Шумен. Обект № 7. Зелена найлонова торба съдържаща: Обект № 7.2. Черни дънки - силно замърсени и зацапани с червено-кафяви петна. Обект № 12. Чифт маратонки сини на цвят „ Adidas". Обект № 13. Чифт чорапи светло бежови на цвят - замърсени и зацапани с червеникави петна в областта на езика.

II. Иззети с протокол за оглед на местопроизшествие от 25.07.2020г. в гр.Шумен. Обект № 2. Обтривка на марлен тампон — минимално количество за изследване. Обект № 6. Обтривка на марлен тампон. Обект № 8. Парче дърво. Обект № 9. Част от парче дърво — наблюдават се червено-кафяви петна по различни части от дървото. Обект № 14. Обтривка на марлен тампон панталон с колан черен на цвят - наблюдава се петно в областта на дясно коляно.

Не се доказва наличие на кръв за:

I. Иззети с протокол за оглед на местопроизшествие от 25.07.2020г. в гр.Шумен. Обект № 1. Сиви мъжки бермуди с черни шарки - наблюдават се е два броя червено-кафяви петна по десния крачол отпред и червено-кафяво петно отпред по ръба на десен крачол. Обект № 2.1. Фланелка с червен цвят с надпис на врата „ Techfit"- наблюдава се тъмно на цвят по средата от страната на надписа. Обект № 7. Зелена найлонова торба съдържаща: Обект № 7.3. Къси панталонки,“карпа" с зелен цвят - червено-кафяво петно в областта на зеления кант в ляво. Обект № 9. Черен потник с бял надпис „96 SHAKUR“ - кафеникаво зацапване от вътрешната предна част. Обект №11. Тъмно зелена фланелка с надпис „Esprit" - силно замърсена с петна съмнителни за наличие на кръв.

II. Иззети с протокол за оглед на местопроизшествие от 25.07.2020г. в

гр.Шумен. Обект № 3. Разкъсани къси панталонки, дамско бельо тип „прашки“ - изключително замърсени, скъсани с кафеникаво петно в областта на ластика на късите панталонки. Обект № 15. Зелено листо. III. Иззети с протокол за оглед на местопроизшествие от 26.07.2020г. в гр.Шумен. Обект № 1. Чифт маратонки марка „adidas“ в бяло и черно на цвят, без вързалки.

VI. Съдебно техническа експертиза / л.160, т.3 от ДП/ извършена от инж. Александър С.ов - експерт-криминалист в сектор НТЛ при ОДМВР гр. Шумен. Експертизата е изследвала три броя мобилни апарати, иззети като веществени доказателства, по отношение на които експертът е дал заключение за установените данни относно марки, модели, имейл номера, използвани операционни системи, установените сим карти, които са монтирани в изследваните апарати, установените данни записани във вътрешната памет на сим картите, съдържанието на паметта, списъкът с контакти, данни относно графични изображения и инсталирани приложения както и интернет комуникация.

VII. Комплексната съдебна психиатрично-психологична експертиза /л. 100-113, том 3 от ДП/.

Видно от констатациите по същата, подсъдимия ЮСМ. Р. К. е с интелект в границите на ниска интелигентност. Липсват основания да се обсъждат вродена или придобита интелектуална инсуфициентност. Същият не страда от душевно заболяване. Липсват данни за понесено в миналото такова.

Към момента на деянието 24.07.2020г. подсъдимият се е намирал най-вероятно в състояние на обикновено алкохолно опиване от средна степен, в неговата възбудно-агресивна разновидност. На терена на нормален интелект и при отсъствие на болестни отклонения, които биха представлявали "разстройство на съзнанието" в правния аспект, не са налице клинични аргументи, за да се обсъждат психологични правни критерии за нарушени изначално психични годности- бил е със запазени годности към момента на деянието и понастояще да разбира свойството и значението на постъпките си и да ги ръководи в смисъла на чл.33 от НК.

Към момента на деянието, въпреки алкохолната употреба, К. е бил със запазена годност да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Като обстоятелства, улеснили го в извършване на

деянието са отчетени личностовите акценти, промяната на реактивността в алкохолното опиване и особеностите в интеракциите с пострадалата. Психичното състояние на К. е било такова, че към момента на деянието, не е имало пречки да възприема и запамятава факти и обстоятелства, свързани с деянието, както и да ги възпроизвежда през призмата на защитните си механизми ако желае. Споменът му за случилото се е хронологичен, логичен и за основни неща, подробен и пълен. Не би могло да се обсъжда амнестично опиване. Алкохолното повлияване при освидетелствания в съображение с количеството изпит алкохол, алкохолния му толеранс който е висок, самоописанията и описанията на поведението му, присъствието му в ситуацията и хронологичния ѝ подреден спомен за нея не излиза извън рамките на средна степен на обикновено алкохолно опиване. При него, базисните психични годности остават качествено ненакърнени, както и възможността за възприемане на факти и обстоятелства от действителността. Що се касае за възможността за възпроизвеждане, тя също е съхранена, като се отчитат съзнателните и подсъзнателните защитни механизми и личностовите акценти.

Отреагирането му в конкретната ситуация е в контекста на базисните му личностови стереотипи и възможности, както и на алкохолното повлияване, което не надхвърля средната степен на обикновеното алкохолно опиване, не засяга базисните психични годности, но понижава възможностите му за самоконтрол. Експертизата повдига хипотезата, че личностовите акценти, липсата на доверие, потребността от контрол върху действията на пострадалата, модулирани от алкохола, са мотивите за насилието, като това е обичайното му поведение след употреба на алкохол.

Не са налице аргументи да състояние на физиологичен афект.

Експертите не могат да посочат дали след извършване на деянието Ю.К. е изпитвал чувство на състрадание или съжаление, тъй като състраданието и съжалението са чувства, които се изпитват субективно и които осв.К. не е споделил. В интервюто той е отричал деянието.

Налице е относително ниско ниво на емоционална интелигентност, с данни за повърхностни преживявания и затруднения в изграждане на емпатична връзка. Подсъдимият К. е с добри умения за общуване в непосредственото обкръжение, с умения за бърз контакт, спонтанна

чаровност, като остават повърхностни. Притежава интелектуалните способности да анализира негативните последици от собственото поведение, но липсват емоционални такива да отчита вина и да се стреми към промяна. Интерпретацията на резултатите му от методиките, извежда наличие на личностова враждебност, експанзивност и трудности да осъществява по принцип контрол над преживяванията си. На този личностов терен, след употреба на алкохол, настъпва промяна по отношение афекта, като пада прага на раздраза и бързо нараства интензитета на негативните емоции. Към момента на деянието К. е могъл да възприема и запаметява факти и обстоятелства свързани с него, както и може да ги възпроизвежда в обясненията си относно случилото се, естествено, при желание и през призмата на защитните си механизми. Личностовата структура на К. е с оформени акценти, което е сериозен принос за извършеното деяние: доминиращи черти в личностовата структура на освидетелствания са: прагматично-потребителски нагласи и ценности в житейската позиция и начин на живот; скъсен диапазон на емоционалните преживявания, като те остават обвързани единствено с неговите желания и интереси, при липса на адекватен емоционален резонанс към околните.

VIII. Съдебно медицинската експертиза по писмени данни
№196/2020г/ л. 43, т.3 от ДП/ по отношение освидетелстването на подс.ЮСМ. Р. К..

При огледа и освидетелстването на К. са установени и регистрирани следните травматични увреждания: Плитко охлузване на кожата в областта на гърба- под долния тъгъл на дясната лопатка. Едно охлузване на кожата върху възглавничката на палеца на дясната ръка. Три охлузвания на горната фаланга на показалеца на дясната ръка- едно с триъгълна форма; друго- до описаното и трето- външно от триъгълното. Две кожни драскотини на долната /нокътната/ фаланга на десния показалец. Две кожни драскотини по задната страна на лявото рамо. Едно ивицовидно охлузване на кожата на горната фланга на показалеца па лявата ръка. Плитка охлузна рана върху възглавничката на показалеца на лявата ръка. Едно бледо кръвонасядане по вътрешната страна на лявото ходило. Почти всички установени травматични увреждания са причинени от тангенциалното действие на твърди тъпи предмети, спрямо кожната повърхност, с изключение на установеното кръвонасядане по вътрешната страна на лявото ходило, което е причинено по

механизма на удар или натиск. Установените кожни драскотини са причинени от тангенциално /допирателно/ действие спрямо повърхността на кожата, на твърди предмети, притежаващи остър връх/върхове, в т.ч. и от действието на нокти. Давността на установените травматични увреждания е около едно денонощие.

Видно от изложеното, настоящия състав прие идентична с установената от проверявания съд фактическа обстановка, с изключение причината за възникналия конфликт между подсъдимия и пострадалата и приетото причиняване на порезно нараняване със стъклена бутилка-веществено доказателство по делото поради тяхната доказателствена необезпеченост. Фактическата обстановка се подкрепя от събраната доказателствена съвкупност, подробно описана от съда.

Преди да вземе отношение по конкретни въпроси касаещи съставомерността на деянието, настоящият състав ще се спре на твърдените от защитата на подсъдимия процесуални нарушения, допуснати в хода на досъдебното и съдебно производство, тъй като отговорът би могъл да предопредели произнасянето по същество.

На първо място защитата на подсъдимия е поставила въпроса за доказателствената годност на извършените протоколи за огледи и иззетите с тях вещи.

Един от основните моменти в процеса на доказване е този по събирането на доказателствения материал, определян като дейност, насочена към откриването, възприемането, закрепването и запазването на фактическите данни, очертани в чл.102 от НПК. Доказателствата могат да се събират чрез способите по чл.136 от НПК- разпит, експертиза, оглед, претърсване, изземване, следствен експеримент, разпознаване на лица и предмети и специални разузнавателни средства. Регламентацията на способите за събиране на доказателствата и начинът на обективното им реализиране е не само гаранция за ефективното разкриване на значимите за процеса факти, но и гаранция, че при използването им не би се стигнало до накърняване правата на субектите на процеса и основните принципи на наказателния процес.

Няма спор за процесуалното предназначение на огледа- да разкрие, изследва и запази следи от местопрестъплението-чл.155 от НПК. За разлика от това процесуално-следствено действие, извършването на претърсване и изземване цели намирането на предмети, книжа, компютърни и други данни,

които могат да имат значение за делото. Изискванията на чл.161 от НПК се отнасят именно за последното. По принцип протокола за оглед на местопроизшествието не подлежи на съдебна санкция. Същата се налага обаче, когато в неговия ход се изземат вещи, намиращи се на местопрестъплението и по-точно такива, намиращи се в жилища, офиси и др. места, с които се засягат правото на неприкосновеността на жилище, на лична сфера, тайна на кореспонденцията и др. Ето защо, когато в протокола за оглед се отрази изземване на вещи, същия в тази си част по същество представлява протокол за претърсване и изземване и подлежи на санкционен контрол. Това не се налага когато местопроизшествието е на публично място и с изземването не се засяга неприкосновеността на подсъдимия. Тези теоретични постановки са били правилно съобразени от проверявания съд, поради което достигнатите правни изводи да не се кредитират само иззетите вещи /маратонки/ с протокол от 26.07.2012г. намиращ се на л.62,т.1 от ДП, което действие не е било одобрено от съд е правилно и законосъобразно. Аналогично този извод се отнася и до изготвените експертизи по отношение на тези вещи.

Законосъобразен е и извода на съда, че е налице пълна идентичност на иззетите с протокол за оглед от 25.07.2020г. вещи и описаните в определението на съда за неговото одобряване по ЧНД№202/20г. на ШОС. Това се установява от внимателен прочит на двете писмени доказателства.

Следващото възражение е по отношение процесуалната стойност на протокола за оглед, извършен на 25.07.2020г. не от определения по делото разследващ полицай К., а от разследващ полицай Ю.Х. /л.54, том1 от ДП/. Чл.194 от НПК изчерпателно посочва компетентните за разследване органи. По правило това са разследващите полицаи, респ.разследващи митнически инспектори, а по изключение- полицейски органи, които могат да извършват действия по разследването в хипотезата на чл.212,ал.2 от НПК и когато същите са им възложени от прокурор, следовател или разследващ полицай. Видно от протокола за оглед, Хасан има качеството на разследващ полицай. Ето защо, въпреки че същия не е определен по делото за водещ разследването, извършените от него процесуални действия са процесуално годни и могат да породят своите правни последици по аргумент на чл.194,ал.3 и чл.218,ал.1 от НПК. Още един довод в подкрепа на горното е и текстът на чл.217а от НПК, който предвижда, че извършените процесуални действия

преди разделянето или обединяването на дела запазват процесуалната си стойност по делото, т.е. действия, извършени от различни разследващи лица.

По въпроса за процесуалната годност на показанията на полицейските служители.

По принцип НПК не предвижда ограничения полицейски служители, които не са извършвали следствени действия и не са участвали в производството в друго процесуално качество, да могат да свидетелстват в наказателния процес. Същите са участвали в оперативната работа по разследване на тежки престъпления, което е различно и не може да се окачества като действия по разследването, в смисъл на процесуално-следствени действия. Ето защо, принципно правилно проверявания съд е отбелязал, че същите не попадат в забраната на чл.118 от НПК и в чийто смисъл е цитирал решения на ВКС. Съгласно по чл.117 от НПК, със свидетелски показания могат да се установяват всички факти, които свидетелят е възприел и които допринасят за разкриване на обективната истина, в това число и извънпроцесуални действия и поведение на други лица. В конкретния случай обаче, обясненията на подсъдимия не биха могли да бъдат оценени като "извънпроцесуални изявления", тъй като обстоятелствата, за които свидетелстват полицейските служители не са им станали известни от присъствието им на процесуално-следствени действия от кръга на визираните в [чл.118, ал.1, т.3 от НПК](#). От доказателствените материали по делото, включително и техните показания, безспорно се установява, че "оперативната беседа" с подсъдимия свидетелите са провели в служебното си качество. В тази хипотеза получената информация по време на "беседата" безспорно е пряко свързана със започналото наказателно производство, по което към този момент е съществувало подозрение спрямо задържаното лице за това, че е извършител на престъплението. Съгласно константната практика на ВКС, събирането на информация по този ред представлява заобикаляне на закона, доколкото чрез свидетелски показания се възпроизвеждат обяснения на лице, което не е било привлечено в качеството на обвиняем, не е било запознато с правата си по НПК и не е могло да се възползва от тях, т.е. по този начин се подменя законово регламентирания ред за даване на обяснения от обвиняем, чрез възпроизвеждане посредством свидетелски показания на информация, нямаща стойност на доказателствен източник поради това, че е събрана в

противоречие с правилата на НПК /вж Решение № 87 от 18.05.2016 г. на ВКС по н. д. № 291/2016 г., II н. о., НК, докладчик съдията Г.Т./. Тази информация е добита и в нарушение на чл. 6 §§ 1 и 3 от ЕКЗПЧОС, на Директиви №2012/13/ЕС относно правото на информация в наказателното производство, №2013/48/ЕС относно правото на достъп до адвокат, № 2016/343/ЕС относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невиновност /вж делото Д. М. срещу България, жалба № 34779/09, ЕСПЧ, Решение № 155 от 12.11.2019г. на ВКС по к.н.д. № 579/2019г., II н.о., НК, докладчик съдията П.Ш./. В този смисъл са и Решение №45/2010г. по н.д. №712/2009г. на III НО, Решение №129/2017г. по н.д. № 264/2017г. на II н. о., Решение №591 от 13.01.2014г. на ВКС по н. д. № 1902/2013 г., първо н. о., Решение № 90 от 04. 2016г. по н.д. №956/2016г., второ н.о., Решение №26 от 23.03.2018г. по н.д. №1011/2017г., трето н.о., Решение №42 от 20.03.2018г. по н.д. № 25/2018 г., второ н.о. и др..

Ето защо, настоящия въззивен състав намира, че чрез свидетелските показания на разпитващите полицейски служители, които инкорпорират самопризнания на задържано лице, на практика се заобикаля императивната разпоредба на чл.105, ал.2 от НПК, която изключва доказателствени средства, които не са събрани или изготвени при условията и по реда на НПК, поради което същите не следва да бъдат ценени. По изложените съображения, настоящия състав не споделя тезата на проверявания съд за „изолирани“ решения на ВКС в този смисъл.

Въпреки изложеното, от мотивите на съдебния акт се установява, че проверявания съд не е формирал фактическите си изводи на база на показанията на полицейските служители, а като доказателствена основа е ползвал показанията на останалите доказателствени източници, за чиято достоверност е изложил убедителни съображения. В този смисъл позоваването на проверявания съд на тези показания не е повлияло на процесът по формиране на убеждението на този съд по фактите и не е опорочило справедливостта на процеса.

Видно от мотивите към присъдата, първоинстанционния съд подробно и аналитично е обсъдил събраните по делото гласни доказателства, като правилно е установил, че същите са непротиворечиви, еднопосочни и в пълнота подкрепят обвинителната теза.

Възражението на защитата на подсъдимия, за приобщаване на голяма част от свидетелските показания по реда на чл.291,ал.4 от НПК, без да са налице процесуалните предпоставки за това действие и без съда да посочи в своите мотиви кои показания възприема и защо ще бъде обсъдено от настоящия състав при анализа на доказателствата.

Съобразявайки изложеното, настоящия състав намира, че възражението за допуснати съществени процесуални нарушения е неоснователно.

Поведението на пострадалата и наличието на белези от травми по нейното тяло преди инцидента на 25.07.2020г. подробно е изследвано от проверявания съд. Това обхваща един по-дълъг период, а именно от ранните часове на 24.07.2020г., когато по сигнал е извършена полицейска проверка в къщата на св.И. /свещеник/, в чийто дом е открита пострадалата. Видно от показанията на св.И. и полицейските служители извършили проверката, постр.Д. е била алкохолно повлияна, поведението на същата било неадекватно, тя била оскъдно облечена в долната част на тялото, зацапано с фекалии. Свидетелите не са възприели видими белези по нейното тяло. След проверката пострадалата сама напуснала дома на свещеника.

Следващият момент, в който пострадалата била забелязана е посещението на същата в магазина на св.П. Г.. Видно от показанията на последната, *„надвечер или в късния следобед в деня, преди да я убият“* подсъдимия и пострадалата са пазарували от магазина *„за пикник“*, в т.ч. бутилка с водка. Свидетелката е възприела, че пострадалата е била с подута горна устна /вж приобщени показания от ДП, л.129, том1/. Това обстоятелство се потвърждават и от показанията на св.Д.Д., при който подсъдимия работел /вж показания на л.293 от делото/. Показанията на св.Г., дадени на досъдебното производство са приобщени от съда по реда на чл.281,ал.4,във вр. с ал.1,т.1 и 2 от НПК. Свидетелката е заявила в с.з. че няма подобен спомен за белезите по лицето и тялото на пострадалата, което е наложило и това процесуално действие. Дадените на ДП показания, сочещи подута горна устна в деня на умъртвяването ѝ се подкрепят от св.Димитров, както и от обясненията на самия подсъдим, поради което правилно са били кредитирани от съда.

Изложеното е от значение по отношение проверка на обясненията на подсъдимия, който твърди, че пострадалата е имала белези преди инцидента –

„устната ѝ беше подута“/вж обяснения на л.245 гръб и л.316 от делото/.

Следващият меродавен момент е пристигане на подсъдимия и пострадалата на местопроизшествието, тяхното поведение и времеви престой. По делото се установява по безспорен начин, че това е мястото на бордюр под дърво, разположено пред хотелски комплект „Бохеми“. Сведения за местонахождението на подсъдимия и пострадалата и по отношение времеви период, тяхното поведение и действия се съдържат в свидетелските показания на св.св.С.М., М.А., С. П. и намиращите се в лек автомобил: Г.Р., Е.С., П.П., М. И., К. И. и М.А.. Същите възпроизвеждат своите възприятия в различни моменти от деня на инцидента, във времеви отрязък 17,35ч.-22,30часа на 24.07.2020г. Видно от показанията на св.М., същият е спрял за кратко до дървото и разговарял с подсъдимия. Това е станало на 24.07.2020г. около 18,00часа /вж показания на л.98 и приобщени показания на л.117, том1 от ДП/. Поведението на двамата е било възприето и от св.М.А., която е минала в близост до тях около 21 часа. Свидетелката заявява, че подсъдимия и пострадала се намирали в явно нетрезво състояние, говорили на висок глас и се карали. И. е възприела и реплика, изречена от подсъдимия: *“Ставай вече, че много ме дразниш“* /вж показания на л.168 и приобщени на л.123, том1 от ДП/. Приобщените показания на св.Асенова сочат детайли от заявеното от нея в съдено заседание, поради което правилно са били кредитирани от съда. Св.П. преминал в близост до подсъдимия и пострадалата към 21,30 часа. Последните се намирали *„срещу входа на хотела, седнали на бордюра, а над тях-надвиснали клони“*. Подсъдимият отправил към свидетеля реплика *“Канабис има ли?“*, на което той отговорил, че не знае какво е това. Свидетелите, които са възприели *„изправен мъж, който се суемял около клони и купчина листа“* са младежите, които са преминали в близост до тях с лекия автомобил. Действително всеки от тях е възприел по различен начин видяното, имайки предвид своето местоположение в лекия автомобил, обстоятелството, че това е станало в тъмната част на денонощието, а фигурата на мъжа е била осветена единствено от фаровете на лекия автомобил. Това обстоятелство, както и липсата на спомен са породили необходимостта от приобщаване показанията на св.Г.Р., св.Е.С. и св.М.А., първия по реда на чл.281, ал.5 от НПК, а последните двама-по чл.281, ал.4, във вр. с ал.1, т.1 и 2 от НПК. По- подробни показания дава св.Е.С., който се е намирал на предната седалка до шофьора и е имал най- добра видимост. *“Това което видях аз е, че*

господинът хвърляше клони и листа върху нещо, не можах да видя точно какво е, но се виждаше, че има нещо отдолу....Движеше се като силует. Като се спуснахме на връщане пак го видяхме това, мъжът правеше същото“/вж показания на л.172 от делото/.

Правилно приобщените показания са ползвани от съда, тъй като същите /в частта описващи действията на подсъдимия/ се подкрепят и от записите на охранителните камери на комплекс “Бохеми“ /камери 11 и 12/, от протокола за проведен оглед на местопроизшествието от 16,50 до 18,45 часа на 25.07.2020г. /л.54, том1 от ДП/, СМЕ на веществени доказателства №51 от 07.08.2020г. /л.92, том3 от ДП/, СТЕ /л.160, том3 от ДП/, ДСМЕ и СХЕ. В този смисъл тези показания не са изолирани от останалия доказателствен материал и не дерогират забраната на чл.281, ал.8 от НПК.

Проверяваният съд е възпроизвел записите от охранителните камери на комплекс “Бохеми“ в съдебно заседание, от които се установяват конкретните действия на подсъдимия и пострадалата. Самият подс. К. е заявил в съдебно заседание, че разпознава себе си и пострадалата на записите. Същите са в потвърждение на времевия период, в който подсъдимия и пострадалата са се намирали пред входа на комплекса, срещата им със свидетелите, които са минали покрай тях: св. св. М., Асенова, П. и лекият автомобил, с намиращите се в него Райчев, Сали, Петрова, И., И. и Атанасов. Видно от записите на камера 11 и 12, в 23,06ч се наблюдава как мъж излиза изпод дървото и се опитва да издърпа предмет, който наподобява тяло на човек. Същият се опитва да повдигне тялото, но не успява. След това камерата проследява мъжа, който влачи тялото в посока квартала, от където са дошли подсъдимия и пострадалата. Последното се установява от протокола за оглед, проследяващ движението на подсъдимия от местопроизшествието до неговия дом, иззетите веществени доказателства и тяхната експертна проверка за наличие на кръв /СМЕ на веществени доказателства/. Пренасянето на трупа на пострадалата от местопроизшествието до дома на подсъдимия не се оспорва и от последния.

Механизмът на деянието се установява и от иззетите с огледния протокол от 25.07.2020г./л.54, том1 от ДП/ две парчета от дърво, като на едното се установява и светъл косъм /обекти 8 и 9/. Същите са експертно проверени от СМЕ на веществени доказателства, която установя по тях наличието на кръв, която има човешки произход /вж експертиза на л.91 и

сл.,том3 от ДП/.

Авторството се деянието се подкрепя и от Протокола за освидетелстване на подсъдимия /л.142,том3 от ДП/ и СМЕ по писмени данни за констатирани травматични увреждания на подсъдимия /л.43 и сл.,том3 от ДП/. Видно от експертизата и по двете ръце на подсъдимия се установяват охлузвания и драскотини, които според вещото лице са причинени от тангенциално действие на твърди предмети в т.ч. и от действието на нокти, като тяхната давност е от около едно денонощие /вж СМЕ по писмени данни на л.43 и сл.,том3 от ДП/.

Записите на охранителните камери и свидетелските показания опровергават обясненията на подсъдимия, че пострадалата сама се е наранила, падайки по стръмен склон в гората. Установява се, че от пристигането си в 17,35ч. до тръгването на подсъдимия с трупа на пострадалата- в 23,06часа, двамата не са напускали мястото, където са се намирали, а именно на бордюра под дърво, намиращо се срещу входа на хотелския комплекс. Същите опровергават и твърдението на подсъдимия, че пострадалата сама` се е придвижила до неговия дом. Това се потвърждава и от експертното заключение на вещите лица по СМЕ, че изхождайки от травматичните увреждания и високото алкохолно повлияване, самостоятелното придвижване на пострадалата не е било обективно възможно.

Процесните записи от охранителните камери са били предадени с протокол за доброволно предаване от С. И. С. /л.86,том4 от ДП/ на И. И.-служител в сектор „КП“ при РУ Шумен, като тази дейност е била възложена от разсл.полицай К. с Постановление от 27.07.2020г. /л.84,том4 от ДП/. Впоследствие DVD диска, със записаните файлове от системата за видеонаблюдение на комплекс “Бохеми“ гр.Шумен, кв.Дивдядово е бил предаден на разследващия полицай“ /вж писмо на л.82,том4 от ДП/.

От изложеното е видно, че в рамките на своите правомощия, на основание чл.218, ал.2 от НПК, разследващият е възложил на служители на полицията да окажат съдействие по повод образуваното ДП, като записите са били приети с протокол за доброволно предаване на полицейския служител и впоследствие предадени на разследващия орган.

По отношение на домашното насилие, упражнявано от подсъдимия над пострадалата са налице както писмени, така и свидетелски показания. На

първо място това са показанията на семейството на пострадалата: св.И.-баща, св.И.-майка и И.Г.-дъщеря. Съдът е преценил същите през призмата на тяхната заинтересованост като правилно е приел, че те не са изолирани и се подкрепят от останалите събрани доказателства. В тази насока са и показанията на незаинтересованите свидетели: И.Б., Р.К., К.Н., Н.К., П. Г. и В.Н.. Св.И.Б., който е роднина на подсъдимия, свидетелства за упражнено насилие от последния над пострадалата на 30.12.2019г.. Същият е гостувал на двамата в дома на подсъдимия. В късните часове, между подсъдимия и пострадалата започнал скандал, без конкретен повод, който ескалирал в „удари и бутане“ от страна на подсъдимия: *„Докато се караха, Ю. се изправи, насочи се към С., удари ѝ няколко шамара по лицето и я бутна. В следствие на това бутане С. залитна и падна до стъпалото на входната врата. Като се изправи видях, че по лицето ѝ имаше толкова кръв, че трудно можах да определя от къде течеше тях-устата или носа. Ю. не спираше да вика, като в същото време взе една чаша и я счути в пода“*. Свидетелят се уплашил за здравето на пострадалата и е помолил сина си да телефонира на 112 /вж приобщени показания на л.113 гръб, том1 от ДП/. Правилно съдът е кредитирал тези показания, тъй като същите се подкрепят от производните показания на св.К.Н., на когото Б. споделил за случая, на св.Н.К.-полицейски служител, посетил адреса и наличните писмени доказателства: докладни записки за извършена полицейска проверка по сигнал на тел.112, протокол за предупреждение на подсъдимия, за констатираните наранявания на пострадалата при прегледа ѝ в МБАЛ гр.Шумен, преписка на Районна прокуратура гр.Шумен №3143/2019г. и материалите по ДП№1487/2019г. на РУ Шумен /том 5 от ДП/. За скандали и побой от страна на подсъдимия над пострадалата свидетелстват и св.св. Р.К.,Р.К., Н.К., П. Г. и В.Н.. Показанията на същите се подкрепят и от писмените доказателства по делото.

Действително поведението на пострадалата е било в разрез със социално установените правила за поведение в обществото. Същата често е употребявала алкохол, посещавала е чужди домове в нелицеприятен вид и след това е било прибирана от баща си. По сигнал на последния е било инициирано производство за задължителното ѝ настаняване в лечебно заведение, впоследствие извършено доброволно. Изложеното се установява от свидетелските показания на Б.С. /л.177 от делото/, Х.Х. /л.178 от делото/, Н. И. /л.179 от делото/, св.Г.Г.-полицейски инспектор, обслужващ район

Дивдядово /л.293 от делото/. В подкрепа на установеното поведение на пострадалата са показанията и на нейните родители и дъщеря, както и тези на майката на подсъдимия-св.З.К.. По отношение показанията на последната, правилно съдът ги е кредитирал само в тази им част, имайки предвид освен нейната заинтересованост и обстоятелството, че свидетелката не е живяла в страната, като пресъздава единствено чутото на подсъдимия. По отношение на характеристичните данни на пострадалата и подсъдимия, освен свидетелските показания са и събраните писмени доказателства от полицейски проверки, водени ДП, докладни записки, прекратяване на адм. нак. производство /л.19 и сл., том2 от ДП/, епикриза от Царев брод /л.58, том2 от ДП/ и др._

По отношение вида и механизма на установените травматични увреждания на пострадалата е изслушана СМЕ за оглед и аутопсия на труп/ л.3, том3 от ДП/ и ДСМЕ /л.21/. Същите са подробно описани в експертизата и възпроизведени в настоящите мотиви и дават отговор на въпросите за вида, характера и броя на причинените увреждания, механизма на причиняването им, положението на нападател към пострадал при нанасянето на ударите, както и непосредствената причина на смъртта и причинно- следствената връзка с причинените увреждания.

В съдебно заседание експертите са пояснили своите констатации. Същите уточняват, че механизмът на получените охлузвания е тангенциално действие на твърди тъпи предмети под ъгъл, като същите не могат да бъдат получени по механизъм на удар или падане от собствен ръст, но част от тях могат да бъдат получени от влачене /вж разяснения в с.з. на л.232 от делото/. Експертите отхвърлят като възможност, наличието на счупени ребра на пострадалата преди инцидента, в каквата насока са твърденията на подсъдимия, като се аргументират с обстоятелството, че установените счупени ребра са в различни плоскости на различни места, т.е. механизмът е съвсем друг и че ако са били налице пукнати ребра това означава нанесен побой с отделни удари, предвид разнообразното разположение. Този извод се подкрепя и от записите на охранителните камери, които ясно показват, че преди инцидента пострадалата се е придвижвала сама, като от походката ѝ не се установяват отклонения.

Вещите лица са доразвили в съдебно заседание и своите изводи по

отношение на състоянието, в което пострадалата се е намирала след побоя. Видно от приетата СМЕ /л.23, том 3 от ДП/, вещите лица са дали заключение, че установената концентрация на алкохол в кръвта на Д. към момента на смъртта е 2,85 промила и отговаря на тежка степен на алкохолно опиване. Тази концентрация е била по-висока в предходните часове-от порядъка на 3 промила. *“Обичайно при такава концентрация на алкохол в кръвта, лицата се намират в прекоматозно или коматозно състояние“.* Същото ведно с установените тежки травми изключват според експертите възможността пострадалата да се е придвижвала сама.

Според експертите, при пострадалата не е установена черепно-мозъчна травма, която да я доведе до безсъзнателно състояние. Приетото от тях прекоматозно състояние не изключва човек да изпитва болеви дразнения. Ето защо, вещите лица считат, че по време на получаване на травмите и смъртта пострадалата продължително време е изпитвала както задух и невъзможност да поема въздух, така и силни и мъчителни болки от счупените ребра. Според експертите, от причиняване на травмите до настъпването на смъртта са изминали 2-4 часа, като уврежданията са от един времеви период /едно-две денонощия/.

Защитата на подсъдимия възразява срещу изводите на съда, досежно времето на извършване на деянието и явното му противоречие с датата по ОА за настъпване на смъртта 24.07.2020г.

В мотивите си, първоинстанционния съд е описал последователно хронологията на събитията, в частност действията на подсъдимия по умъртвяването на пострадалата. Конкретния времеви интервал се установява от данните от записите, които съдът е възпроизвел и в съдебно заседание/л.246 от делото/. Видно от същите, пристигането на подсъдимия и пострадалата на местопрестъплението е фиксирано в 17,35,17ч. Камерата е записала последователно преминаване на св.С.М., който се движел с мотор и спрял за кратко за разговор с подсъдимия; в 20,48ч св.М.А., която е възприела разговор на висок глас между двамата; 21,05,27 часа когато преминал св.С.П. който бутал количка и спрямо който подсъдимия отправил реплика „Канабис има ли?“; 21,50,22 е преминал лекия автомобил в който са се намирали свидетелите Г.Р., Е.С., К. И., М.А. и Магдалена И.; в 22,52,15 часа камерата е задействана от движение на подсъдимия, който осветявал с телефона си и в

23,06,05 часа е фиксиран подсъдимия, който влачи тяло.

От изложеното, съобразявайки и показанията на посочените свидетели се установява, че до 21,05ч/при преминаването на св.П./, пострадалата е била жива. Към 21,50ч., камерата е фиксирала лекия автомобил, с намиращите се в него свидетели, които са възприели изправен човек и „нещо наподобяващо тяло“ на земята, като човекът е хвърлял клони и листа върху него. От изложеното, съдът прави извод, че телесните увреждания на пострадалата са били нанесени в интервала от 21,05ч. до 21,50ч. Имайки предвид фактическите констатации на СМЕ, че смъртта е настъпила между 2 и 4 часа след нанасяне на уврежданията, възражението на защитата се явява неоснователно.

Следващото възражение на защитата на подсъдимия се отнася до отказа на проверявания съд да назначи допълнителна експертиза за получените телесни увреждания, която да съобрази и изготвения по време на аутопсията снимков материал.

Настоящият състав намира, че отказът да бъде допусната експертиза не е довело до нарушаване на правото на защита. Това е така, защото не всеки отказ на съда да уважи доказателствено искане на страните обуславя процесуално нарушение, а само този, при който делото е останало неизяснено от фактическа страна, от където се е стигнало и до нарушаване на принципа за разкриване на обективната истина. В случая, фактите от предмета на доказване са установени с помощта на изготвената СМЕ -оглед и аутопсия на труп и поясненията на вещите лица, дадени в съдебно заседание, поради което не е имало процесуална необходимост от уважаване на посоченото доказателствено искане. Вещите лица са описали подробно в своето заключение, че при извършения вътрешен оглед на трупа и по конкретно на скелета на гръдния кош са установени петнадесет счупени ребра/вж експертиза на л.9, том 3 от ДП/. В съдебно заседание същите са потвърдили своя извод, като са заявили, че *„Ние при аутопсията сме ги преброили, даже снимки сме направили /вж пояснения на в.л д-р Доков на л.232, гръб от делото/.* При това положение се явява безпредметно назначаване на допълнителна експертиза, с предоставяне на снимковия материал, който е изготвен именно при непосредствения оглед на трупа на пострадалата от вещите лица, въз основа на който същите са направили своите констатации. Изразеното в с.з. „съмнение“ на подсъдимия по повод констатациите в същата, не следва да се обсъжда, тъй като същото не почива на конкретни обективни данни. От друга страна заключението е пълно, аналитично и непротиворечиво, изготвено от вещи лица с безспорни експертни познания.

От изложеното, въззивната инстанция намира за законосъобразен

извода на проверявания съд, че подсъдимия е осъществил престъпното деяние по чл.116, ал.1, т.6, пр.2 и 3 и т.6а от НК във вр. с чл.115 от НК.

Квалификацията по чл.116,ал.1,т.6,пр.2 "особено мъчителен начин за убийтия" се установява от заключенията на СМЕ по отношение причинените травматични увреждания, механизма на тяхното получаване и изпитаните от пострадалата болки и страдание преди леталния изход. Съгласно Решение №7/1982г. по н.д.№62/81 ОСНК, ВКС, *"особено мъчителния начин на убийството трябва да се преценява с оглед броя и начина на нанесените удари, причинените болки и страдания на пострадалия, вследствие на което той изживява тежки предсмъртни мъки"*.

Експертните заключения сочат, че характера на поучените травми и развитието на подкожен емфизем в областта на гръдния кош дават основание да се приеме, че между получаването на травмите и смъртта и изминал период от време, в рамките на часове /от 2 до четири часа/. Тъй като травмите в областта на главата не са в състояние да причинят загуба на съзнание, това обуславя възможността продължителен интервал от време пострадалата да е изпитвала силни и мъчителни болки както от счупените ребра, така и от невъзможността за извършване на пълноценни дихателни движения, поради постепенно изпълване на лявата гръдна половина с въздух. Това е довело и до мъчително задушаване и осъзнаване на постепенно настъпване на смъртта. Именно това предсмъртно състояние на жертвата, според закона и съдебната практика /спр. ПП №2/57 г. на ВС/, очертава съдържанието на признака "особено мъчителен начин". За да е налице този квалифициращ признак, следва да се установи, че в резултат на нанесените удари и причинените в резултат на тях болки и страдания, пострадалото лице е изживяло тежки предсмъртни мъки и е осъзнавало близката си смърт, именно поради нанесените му от дееца несъвместими с живота травми.

Многобройността на ударите в жизнено важни части на тялото и главата на пострадалата, множеството наранявания сочи нагласа на подсъдимия, пострадалата да изживее тези болки и страдания, като същият е съзнавал тази квалифицираща предпоставка. Смъртта не е била моментална, като пострадалата е била в съзнание часове наред, осъзнаваща случващото се с нея, изпитвайки приживе болки и страдания, придружени от ужас и страх от смъртния изход.

Неоснователно е възражението на защитата на подсъдимия за „противоречие“ в мотивите на съда, досежно изминалия период от време, през която пострадалата е изпитвала предсмъртни мъки. Като аргумент за налично противоречие, защитата е цитирала израза *„Макар събитията са се развили бързо във времето, пострадалата е изпитвала силни болки и страдала от началния момент на побоя до изпадането ѝ в коматозно състояние“*.

При внимателен прочит на мотивите на проверявания съд се установява, че посочения от защитата израз е цитат от Решение №98 от 19.07.2021г. на

ВКС по н.д.№80/2021г. на трето н.о., който съдържа в себе си и инициали на пострадалата "В.", което некоректно е пропуснато от защитата.

Напълно обосновано съдът е посочил, че в периода от нанасянето на побоя до настъпването на смъртта в рамките на часове пострадалата е изпитвала болки, чувство на задух и невъзможност да извършва пълноценни дихателни движения, поради постепенно изпълване на лявата гръдна половина с въздух. Този извод напълно кореспондира със СМЕ и поясненията на вещите лица в с.з. досежно липсата на данни за изпадане в безсъзнателно състояние, за изпадането ѝ в прекоматозно състояние и изпитваните болезнени дразнения.

Правилно проверявания съд е възприел и наличието на квалифициращо обстоятелство "особена жестокост".

Изяснено е в доктрината и съдебната практика, че "особената жестокост" е качество на дееца, свързано с конкретни негови проявления, оформящи начина на извършване на убийството. За да е квалифицирано деянието като извършено с "особена жестокост", е необходимо да се установи, че при умъртвяването на жертвата деецът е проявил изключителна ярост, ожесточеност, отмъстителност или садизъм. За наличието на това квалифициращо обстоятелство *„не е задължително да се установява дали подсъдимият извън деянието е въобще жесток човек. Допустимо е деецът, който не е проявен като такава личност, да извърши убийство по особено жесток начин. Основният белег, по който се преценява дали едно убийство е извършено с особена жестокост, е начинът, по който е осъществено деянието, обективизиран в броя на нанесените удари и тяхната сила, използваните средства, причинените телесни увреждания на жертвата, поведението на дееца по време на реализиране на престъплението, отношението му към жертвата“* /вж Решение № 217 от 20.11.2018 г. на ВКС по н.д. №797/2018г., I н.о., ВКС, докладчик Р.К./.

По безспорен начин е установено поведението на подсъдимия, проявявайки жестокост и агресия при нанасянето на ударите, техния брой, използваните от подсъдимия средства и продължителност. Същият е нанесъл множество удари със значителна кинетична енергия, за кратък период от време в областта на лицето, главата и горната част на торса на жертвата /гърдите и гърба/, използвайки твърди тъпи предмети и такива с издължена повърхност /клони от дърво/, както и предмети с режещ ръб. Изложеното сочи, че по интензитет дейността на подсъдимия явно надхвърля необходимото за причиняване смъртта на пострадалата и сочи на едно субективно отношение към нея, съдържащо изключителна ярост, жестокост и злоба. Видно от СМЕ в областта на главата, гръдния кош, корем и таз и

крайници, т.е. в областта на ЦЯЛОТО ТЯЛО са установени множество контузно-разкъсни и порезни рани, ожулвания и кръвонасядания, счупване на петнадесет ребра, контузии по бял дроб /разкъсване на плеврата, левостранен пневмоторакс, колапс на левия бял дро, травматично разкъсване на диафрагмата и слезката, множество контузно-разкъсни рани по цялото тяло, т.е. тялото на пострадалата е било буквално смазано /вж СМИ и снимков материал/. Ожесточението, с което са нанасяни ударите върху пострадалата, която се е намирала в безпомощно състояние, при тежката ѝ степен на алкохолно опиване, очертават и проявената от подсъдимия коравосърдечност към жертвата. Въпреки нейното състояние, подсъдимия е „влачил“ тялото на пострадалата до неговия дом, като допълнително ѝ е причинил телесни увреждания, съпроводени с болки и страдания. Последното се установява от поясненията на вещите лица, дадени в с.з. *“Всяко пренасяне на тялото било то на рамото на носещия или влачене, значително е задълбочило клиничната изява на травмата и е намалило шансовете ѝ за преживяване”*/Вж СМЕ/.

Предвид изложеното, правилно проверявания съд е приел, че по време на деянието подсъдимия е проявил ярост, ожесточение и безчувственост към пострадалата, които характеризират деянието като причинено с "особена жестокост“.

Възражението на защитата на подсъдимия, че изводите за нанесени множество удари от подсъдимия е „*предположение, без каквито и да е било доказателства*“ е неоснователно. Причинените травматични увреждания са подробно отразени в СМЕ. Същите са в различни части на тялото: глава, гръден кош, корем и таз и крайници и са получени по различен механизъм: порезните-чрез действие на предмети с режещ ръб; охлузванията и кръвонасяданията- при тангенциално действие на твърди тъпи предмети, гръдната травма- от множество силни удари, нанесени със значителна сила с или върху твърди тъпи предмети, някои от които с издължена удряща повърхност /вж СМЕ/. Вещите лица са определили и разнообразното положение между нападател и пострадал: лице в лице, странично и от към гърба на пострадалата, като и посоката на ударите: отпред-назад, отляво надясно, странично и др. Според експертите, всички удари са нанесени в сравнително кратък интервал. В съдебно заседание вещите лица са пояснили, че част от констатираните охлузвания могат да бъдат получени при влачене на тялото, а другите чрез тангенциално действие на твърди тъпи предмети. По повод счупените петнадесет ребра, вещите лица са пояснили, че механизмът е чрез „нанасяне на ОТДЕЛНИ УДАРИ и то с навлизане на ребра косо към гръдния кош“. Този извод вещите лица обясняват с разнообразното разположение на ребрата. Същите са категорични, че те не биха могли да бъдат получени от падане на тялото.

Съобразявайки изложеното настоящия състав намира за напълно обоснован извода на проверявания съд за „множество нанесени удари“.

Следващото възражение досежно средството, чрез което са причинени

порезните наранявания настоящия състав намира за основателно. Както обвинението, така и съдът безрезервно са възприели, че същото е нанесено с парчета стъкло, от счупена от подсъдимия бутилка от водка. Действително по делото са налице данни, че на местопрестъплението се е намирала счупена бутилка от водка. Същото е установено при проведения на 25.07.2020г. оглед, от протокола за който е видно, че се установява част от счупена стъклена бутилка с етикет „savoу“-конкретизиран като обект 10 и гърловина от стъклена бутилка със същия надпис-обект 11. По неизяснени причини, посочените два обекта не са били предмет на изследване от Съдебномедицинската експертиза на веществени доказателства/л.92, том3 от ДП/. Ето защо, изводите на проверявания съд, че констатираните порезни наранявания са причинени именно с тези ВД се явяват необосновани. Същото обаче не е в противоречие с констатациите на вещите лица, че тези порезни наранявания са в резултат на действието на предмети с режещ ръб и не променя крайния извод на съда.

За наличието на този квалифициращ признак не е необходимо подсъдимия да е нанасял удари и след смъртта на пострадалата, в каквато насока са и възраженията на защитата на подсъдимия.

Налице е и квалификацията признак деянието да е извършено при условията на домашно насилие-т.6а, на чл.116, ал.1 от НК.

Нормата на чл.116, б.6а от НК препраща към чл.93, т.31 от НК, която от своя страна дава дефиниция за домашното насилие. Същата изисква деянието да е предшествано от системни прояви на домашно насилие, които са свързани в единно и устойчиво поведение на подсъдимия.

От данните по делото правилно съдът е приел, че случилото се на 24.07.2020г. не е инцидентен случай, а едно повтарящо се поведение на агресия и побой от подсъдимия по отношение на жертвата.

В подкрепа на достигнатия правен извод са на първо място свидетелските показания, даващи информация за наличието на насилие в отношенията между подсъдимия и пострадалата, в хода на съвместното им съжителстване. Същите имат отношение към квалификацията „извършено в условията на домашно насилие“. По делото се установява по безспорен начин, че по време на съвместното им съжителстване, подсъдимия е упражнявал спрямо пострадалата системно физическо и психическо насилие. Същото се установява по безспорен начин както от показанията на родителите на пострадалата и нейната дъщеря, така и от незаинтересованите свидетели: Р.К., К.Н., П. Г., В.Н., Н.К. и И.Б., които свидетелстват за наличието на белези от насилие по тялото на пострадалата. За прецизност следва да се посочи, че данни за проявено насилие се съдържа в показанията на първите двама свидетели, които същите са дали в хода на ДП, надлежно приобщени по реда на чл.281, ал.4 от НПК. Съдът е спазил и изискването на ал.8 на чл. 281 от НПК - осъдителната присъда да не почива само на показания, прочетени по реда на ал.4, като по този начин е охранил напълно интересите на

подсъдимия. Показанията на посочените свидетели от досъдебното производство не са единственото доказателство за приетите факти относно наличието на този квалифициращ признак. От мотивите на съда се установява, че той е възприет, както въз основа на показанията на останалите свидетели, а така също и събраните писмени доказателства.

По отношение на нанесен побой от подсъдимия спрямо пострадалата през декември 2019г. свидетелства И.Б. и Н.К.. В подкрепа на този факт са и наличните писмени доказателства /материалите по проведено ДП/. За други посегателства, освен показанията на свидетелите от ДП, свидетелства и В.Н.. *“Два пъти съм я виждала /пострадалата/ с тъмни очила. Един път ми вика „Виждаш ли какво ми направи?. Викам ѝ “За да ти е направил-има причини“.....Не съм виждала Ю. да удря С. и да се карат по улиците, но я виждах с тъмни очила. Тя само повдига очилата /свидетелката показва под двете си очи/ имаше синьо и вика: “Виж какво ми направи“, Викам ѝ “Ако седиш мирно, няма никой нищо да направи“ /вж показания на свидетелката на л.165 от делото/. Св.П. Г. също споделя за възприети от нея белези по лицето и тялото на пострадалата. “С. идваше всеки ден в магазина. С. не ми е споделяла от какво са белезите ѝ. Имала е белези, виждала съм и синини по тялото е имала, понеже е топло времето – с къси гащи и фланелки...“/вж показания на л.167 от делото/. Свидетелката е възприела и пострадалата с тъмни очила, по повод на които последната е споделила, че са ѝ правили операция-факт който се опровергава от показанията на нейната майка. Очевидно е, че подсъдимата се е опитвала да прикрие белезите по своето тяло от нанасян от подсъдимия побой, тъй като не е искала същите да станат достояние на външни хора. Показания за физически и психически тормоз дава и кварталния полицай-св.Г.Г.. Същият заявява, че лично е получил оплакване от пострадалата, като *„нейния сигнал беше срещу него /подсъдимия/ за извършени такива действия- някакво физическо насилие, че от време на време имат проблеми, че се карат, че той я тормозел, но не пожела да напише писмена жалба“*/вж показания на л.295 от делото/.*

Правилно проверявания съд е кредитирал изцяло показанията на роднините на пострадалата, той като от делото се установява, че последната е споделяла за упражнявания спрямо нея тормоз само с тях, като не е дала гласност на това извън своето семейство. Видно от показанията на нейната майка-св.Е.И., по време на съжителството си с подсъдимия, С. често е имала синини. *„Животът ѝ с Ю. беше лош, непрекъснато я биеше. Аз съм я виждала бита. Навсякъде съм виждала синини. Даже последния път ми беше казала “Той се заканва да ме убие с тухла, да ме зарови в градината и никой друг да не може да ме намери“*. В този смисъл са и показанията на бащата на пострадалата-св.И.. Същият съобщава, че пострадалата го е помолила за помощ, поради отправена от подсъдимия закана за убийство. Свидетелят е възприел следи от побой по лицето и тялото на дъщеря си /вж показания на л.88, том1 от ДП/. За упражнено насилие от подсъдимия споделя и дъщерята на пострадалата-св.И.Г. *„Всеки път като се върнеше в къщи, тя беше със*

синини и я биеше. Всеки път майка ми беше със синини от насилие и това беше повече от три пъти. То си личеше че е бита, освен това тя ни казваше че е бита. Особено последния път когато я прибрахме от районното, тя беше цялата в синини. Синините бяха навсякъде- глава и надолу по тялото, навсякъде, окото ѝ беше посинено, подутото“ /вж показания на л.244 от делото/.

Достигнатите изводи се подкрепят и от констатациите на КСППЕ. Според експертите се касае за типична конфигурация „насилник-малтретирана жена“. „Преживяванията и поведението на осв.К. по време на инцидента и в частност мотивационните механизми на деянието сочат за типичната конфигурация „насилник - малтретирана жена“. Заради ниската самооценка, насилниците често са емоционално зависими от другите за привързаност и сигурност. В своите връзки те са обикновено амбивалентни - искат емоционална близост, но се страхуват от доверяването на онези, които могат да им я дадат. Много насилници са ревниви и подозрителни - по време на интервюто К. е споделил, че докато са се черпили с пострадалата, непрекъснато някой и е пишел съобщения по месинджър и той се ядосал. Липсата на доверие сочи необходимост от контрол върху действията на значимите други. Така насилието става средство за себеубеждаване в собствената сила и способност за контролиране на нещата“.

С особено внимание следва да се подходи към показанията на св.М. И., който познава подсъдимия от 2015г., като от м.юли до м.септември 2020г. същият е споделял с подсъдимия една килия в Ареста в гр.Шумен. Въпреки че не е отразено изрично в мотивите на проверявания съд, очевидно неговите показания са били кредитирани изцяло, видно от позоваването на същите при обосноваване на домашно насилие и начина на умъртвяване на пострадалата.

Видно от материалите по делото, св.М. И. е дал показания пред проверявания съд в с.з. на 23.09.2021г. /л.89 от делото/. Поради липса на спомен и противоречие, съдът е приобщил показания на свидетеля, дадени на ДП на л.107, том1 от ДП. При внимателен прочит на последните, настоящия състав намира, че същите остават доказателствено неподкрепени единствено по отношение на упражнявано от подсъдимия насилие спрямо предишната си приятелка в Германия. В останалата част показанията на свидетеля кореспондират на доказателствения материал. По отношение начина на нанасяне на ударите върху тялото на пострадалата-чрез шамари и ритници, същото се подкрепя от констатациите на СМЕ за наличните травматични увреждания и механизма на причиняването им. Начина на придвижване на подсъдимия с тялото пострадалата се установява и от огледния протокол и записите от охранителните камери. В останалата част, показанията на св.И. съвпадат с версията на подсъдимия, дадена в частичните му самопризнания.

Следва да се отбележи, че показанията на този свидетел са „доказателствено средство и са въпроизвели доказателствения факт на извънпроцесуално изявление на подсъдимия, за съпричастност към деянията, предмет на делото, което очевидно не е идентично с обясненията на подсъдимия по смисъла на чл.115 от НПК, още по-малко идентично на самопризнание по чл.116 от НК“ /Вж Решение №27 от 21.05.2014г. на ВКС по н.д.№1746/2013г., на първо н.о./. Същите са процесуално допустими,

предвидени в НПК и доказателствено подкрепени /в посочената част/. В този смисъл същите се отличават от показанията на разпитаните полицейски служители, които по служба са станали свидетели на „самопризнанията“ на подсъдимия в проведените „оперативни беседи“, като чрез възприеоизвеждането им са нарушили неговите процесуални права.

Проверяваният съд е приел, че от субективна страна деянието е извършено от подсъдимия под формата на пряк умисъл. Настоящият състав изразява несъгласие с този извод.

Доктрината и съдебната практика са категорични и последователни във виждането, че съзнанието на подсъдимия за нанесени множество удари със сила, по жизненоважни части на тялото на пострадалия, представите за общественотоопасните последици на деянието-телесни повреди, водещи закономерно или възможно до летален изход, в кумулативна даденост с желанието или допускането на този резултат, указват на пряк или евентуален умисъл за убийство. Установените по делото факти досежно извършеното от подсъдимия, обективизирано в проявената агресия, механизма на причиняване, характера на телесните увреждания и най-вече от тяхното място-жизнено важни органи, най-вече в областта на гръдния кош на пострадалата, обуславя заключение, че престъпното деяние е извършено при евентуален умисъл. Подсъдимият е допускар, че интензивния побой може да причини смъртта на пострадалата, като се е съгласявал с него. Досежно мотивациония момент в съзнанието на подсъдимия информация черпим и от заключението на СППЕ. Както беше посочено, отношението между подсъдимия и пострадалата, вещите лица определят като типична конфигурация „насилник-малтретирана жена“. Насилието става средство за себеутвърждаване в собствената сила и способност за контролиране на нещата.

От данните по делото се установява, че подсъдимия е бил „подразнен“ от поведението на пострадалата, въпреки че не е установена конкретната причина. За това свидетелства и Мая Асенова, която е минала в близост до подсъдимия и пострадалата около 21 часа. Свидетелката е възприела, че двамата са се намирали в явно нетрезво състояние, говорили на висок глас и са се карали. Свидетелката възпроизвежда и думите на подсъдимия: “Ставай вече, че много ме дразниш“. Изложеното, ведно с алкохолното повлияване, което „понижава възможностите му за самоконтрол и повишава базисния риск от дисоциално поведение“ е довело до престъпния резултат. Вещите лица са категорични, че не се касае за болестен психически процес, нито за физиологичен ефект. Изложеното дава основание на настоящата инстанция да приеме, че пряката цел на упражненото насилие от подсъдимия е била налагане и утвърждаване на неговата сила и способност за контрол върху ситуацията, като се е съгласил с възможните престъпни последици-причиняването на смърт на пострадалата. Това несъмнено води до извод за наличие на евентуален умисъл.

Достигнатите изводи за формата на вината не променя изводите

досежто квалификацията на деянието, тъй като и при евентуалния умисъл убийството може да бъде извършено с особена жестокост и по особено мъчителен за пострадалия начин, като основният белег за преценката са начинът на осъществяване на умъртвяването и проявеното отношение към жертвата, което следва да се съзнава, обхваща от умисъла на дееца /Р 431-70-I и Р 403-76-I още [Р № 403 от 14.08.1981 г. по н. д. № 406/81 г. -I н. о. и Р № 107 от 13.08.1996 г. по н. д. № 680/96 г. -II н. о./](#).

По приложението на чл.124 от НК.

Едно от исканията на защитата е преквалификацията на деянието по чл.124 от НК.

Убийството по [чл.124 НК](#) е случаят на умишлено причиняване на телесна повреда, от която е последвала смъртта на пострадалия, т.е. това е убийство при смесена вина, при наличието на различно субективно отношение на дееца към различните последици от деянието му. По отношение на телесната повреда действа умишлено, а по отношение на смъртта - по непредпазливост при една от двете ѝ форми. Когато смъртта е била неизбежна и е настъпила в резултат на тежък побой, то деянието може да се квалифицира само като умишлено убийство, извършено при пряк умисъл. Само когато се установи, че субектът цели или се съгласява с причиняването на телесна повреда, но не предвижда възможността да настъпи смъртта поради небрежност или самонадеяност, само тогава престъплението може да бъде квалифицирано като престъпление по [чл.124 НК](#).

В конкретния случай, естеството на нанесените на пострадалата телесни повреди, не сочи на непредпазлива форма на вината за причиняването на смъртта ѝ. Тяхната локализация в жизненоважни части на тялото и главата, силата, с която са нанесени е била значителна, тъй като е причинила счупвания на петнадесет ребра двустранно, контузия и разкъсване на белите дробове, разкъсване на плеврата, наличие на въздух /левостранен пневмоторакс/, колапс /свиване/ на левия бял дроб, порезни рани по лицето и множество охлузвания по цялото тяло. Коментирани комплексно с останалите доказателствени източници, същите установяват, че деецът е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е неговите последици и е допускал смъртта на жертвата, а не само е искал да ѝ причини телесни повреди.

За разграничението на умишлено убийството, от убийство по непредпазливост по [чл.124 от НК](#), значение имат формиралите се в съзнанието на дееца представи за начина на извършване на деянието, средството, с което се причиняват уврежданията, силата на нанасяне ударите, техният брой, насоченост, продължителност и др. В конкретния случай, въздействието върху тялото и главата на пострадалата се отличава с

множество силни удари, нанесени с твърди тъпи предмети и такива с режещ ръб, локализирани в жизненоважни части, причинени със значителен интензитет, в уязвимо положение на тялото на жертвата, като смъртта е пряка последица от тежкия побой. По тази причина правилно деянието е квалифицирано като умишлено убийство, а не като непредпазливо деяние по чл.124 от НК. Действително съдебната практика познава случаи, при които причиняването на смърт по непредпазливост другиму в следствие на умишлено нанесена телесна повреда е възможно и когато смъртта не е била неизбежна. В този случай следва да се установи, че тя е настъпила, въпреки волята на дееца и че той не е искал и не е допускал настъпването ѝ. Обективните данни по делото не позволяват извод за това, независимо от декларативното изявление на подсъдимия, че не е искал да причини смъртта ѝ. ВКС е имал повод да отбележи, че за умисъла на дееца, следва да се съди, не само от обясненията му, но от обективните находки по делото, от които се извеждат характеристиките на деянието и личността на неговия извършител.

По основанията на жалбата за допуснато нарушение на материалния закон при определяне размера на наказанието.

При индивидуализацията на наказанието съдът не е допуснал нарушение на закона.

За престъплението по чл.116,ал.1 от НК законът предвижда три алтернативни санкции, поради което първоинстанционният съд е длъжен на първо място да аргументира коя от тях е адекватна за конкретното деяние, като изследва всички обстоятелства от значение за индивидуализацията на наказанието. На първо място решаващият съд подробно е обсъдил конкретните отегчаващи и смекчаващи отговорността обстоятелства, подбудите за извършване на деянието, преценил е степента на обществена опасност на извършеното деяние и дееца и съобразно това е определил най-подходящото по вид алтернативно наказание "лишаване от свобода".

При индивидуализацията на наказанието правилно съдът е обсъдил като смекчаващо отговорността обстоятелства чистото съдебно минало на подсъдимия. Настоящият състав не се солидализира с квалифицираното като смекчаващо обстоятелство-младата му възраст. Последният към момента на деянието е бил на 31 години, което в житейски аспект действително е млада възраст, но от гледна точка на наказателното право тя не следва да се приема за такава. За да се цени възрастта на дееца като млада, следва същата да е близка с границата на непълнолетието, когато моралните императиви на личността не са достигнали своята устойчивост. Необходимо е да са налице данни, за недостатъчно равнище на емоционална и социална зрялост на личността, ограничаващо способността ѝ да преценява адекватно и разумно ситуацията и възможните рискове от поведението си, каквито настоящия случай не разкрива.

При индивидуализацията на санкционните последици провереният съд законосъобразно е взел предвид степента на обществена опасност на

инкриминираното престъпление, изведена от отличаващото се с утежненост деяние, свързана с механизма на извършване, наличието на три квалифициращи признака, причинения общественоопасен резултат, включващ няколко телесни повреди на пострадалата и подбудите за проявената агресия, при липса на провокация, отчел е и социалния отзвук от неправомерните посегателства против личността, на плоскостта на зачестилите в обществото престъпни прояви от визириания вид.

Неоснователно е възражението на защитата на подсъдимия, че съдът е приел като отегчаващо обстоятелство по-тежко наказуемия състав на престъплението по чл.116 от НК, при забраната по чл.56 от НК. Изрично в мотивите си съдът е приел, че трите квалифициращи признака не следва да отчитат отделно, тъй като са част от основния състав. Ето защо съдът е приел като отегчаващо обстоятелство единствено броя на квалифициращите признаци- три, при необходимост за посочената квалификация от наличието на един. Съдебната теория и практика е непротиворечива, че броят на квалифициращите признаци поначало е фактор, обуславящ особено завишена обществена опасност и морална укоримост на деянието. Ето защо, същия следва да се отчита при индивидуализацията на наказанието.

По тези съображения въззивния състав не счита, че проверявания съд е индивидуализирал наказанието като е игнорирал, или е подценил значението на някое от смекчаващите отговорността обстоятелствата, или е надценил някое отегчаващо такова. Данните за личността на подсъдимия не мотивират необходимост от намаляване размера на наказанието. Фактите по осъществяване на убийството- чрез нанасянето на множество съчетани травми в областта на главата, гръдния кош-счупени 15 ребра и разкъсване на плеврата, корем, таз и крайници, разкрива висока обществена опасност на дееца, което не предполага необходимост от още по-голямо смекчаване на положението му. В противен случай би се стигнало до неоправдано игнориране на генералната превенция, за постигането на която съдът също е длъжен да следи. С оглед на горното, настоящия състав приема, че изложеното формира вътрешното убеждение за наличен сериозен превес на отегчаващите вината обстоятелства и мотивират определяне на отговорността, към предвидения в особената норма максимум на наказанието „лишаване от свобода“. В случая не е налице несъответствие между наложеното наказание, обществената опасност на деянието и на дееца, на приетите по делото смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, както и на целите по чл. 36 от НК, поради което оплакването за явна несправедливост на наказанието се явява неоснователно.

Промяната на формата на умисъла не следва да доведе до намаляване размера на наказанието, тъй като не се отразява на правната квалификацията на извършеното и на укоримостта на извършеното спрямо пострадалата. Определеният размер е достатъчен за превъзпитанието му, за да преосмисли извършеното и да съобрази бъдещото си поведение с правилата на обществото ни.

Наложеното от първоинстанционния съд наказание изпълва изискванията на чл.57, ал.1, т.2,б. "а" от ЗИНЗС, което сочи, че не са налице основания за промяна на първоначалния режим за изтърпяване на наказанието.

По гражданските искиове.

При извършената служебна проверка въззивната инстанция установи, че законосъобразно са определени и размерите на обезщетенията на пострадалите лица. Правилно са обсъдени от решаващия съд обективните обстоятелства, относими към критериите за справедливост по чл.52 от ЗЗД-претърпените болки и страдания, като резултат от загубата на близък човек-дъщеря и майка, изразяващи се в емоционални последици и реална загуба на духовна и материална подкрепа в живота от единствен родител.

Между поведението на подсъдимия и настъпването на вредоносните последици, е налице пряка и непосредствена причинна връзка, като с оглед на изложеното дотук въззивната инстанция намира, че всеки един от горепосочените елементи на гражданския деликт е налице, поради което и приетите за съвместно разглеждане с наказателното производство граждански искиове срещу подсъдимия, са безспорно доказани по основание и следва да бъдат уважени, както правилно е приел и първоинстанционният съдебен състав. При определяне на техния размер, правилно съда се е основал на вътрешното си убеждение, на общоприетото становище за справедливост, на оценката за справедливостта като критерий, който се влияе от конкретните обстоятелства, свързани с увреждането.

По отношение причинените неимуществени вреди на родителите на пострадалата, правилно съдът е преценил силата на емоционалната връзка между родител и дъщеря. Пострадалата е била във своята зряла житейска възраст. Обстоятелството, че същата в последните години е имала неприемливо социално поведение и често злоупотребявала с алкохол не рефлектира върху отношенията в негативен аспект. Видно от свидетелските показания, нейните родители са проявявали загриженост, ангажираност и са оказвали помощ. От своя страна, пострадалата е търсела утеха и защита когато е била най-уязвима именно при най-близките си хора. Последните са продължили да се интересуват от съдбата на дъщеря си, като са я съветвали да напусне подсъдимия, поради упражнявания от него тормоз и да се премести при тях. В този смисъл определеното обезщетение е съответно на претърпените от гражданските ищци И.и неимуществени вреди.

По отношение на дъщерята на пострадалата, правилно съда е определил по-високо обезщетение от 75000, съобразявайки обстоятелството, че същата, макар и навършила пълнолетие е в самото начало на своя житейски път и остава без морална подкрепа. В този смисъл и с оглед критериите за справедливост, решението на решаващия съд е правилно.

Обстоятелството, че пострадалата не е обезпечавала имуществено своята дъщеря, както твърди защитата, не е основание за промяна на достигнатите изводи. Законосъобразно съдът е присъдил и законната лихва върху определените обезщетения, считано от извършване на деянието-до окончателното им изплащане.

По изложените съображения, настоящата инстанция счита, че обжалваната присъда е правилна, поради което следва да бъде изцяло потвърдена, а жалбата на подсъдимия се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Водим от горното и на основание чл.338 от НПК, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда №10 от 18.11.2021г. по НОХД №258/2021г. по описа на Окръжен съд – Шумен.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 15 дневен срок от съобщаването му пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____